

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4Er/47/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7815200719
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Farkašovská
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2017:7815200719.2

Uznesenie

Okresný súd Rožňava v exekučnej veci oprávneného TESCO STORES SR, a.s. so sídlom v Bratislave, Kamenné nám. 1/A, IČO: 31 321 828 zast. OLEXOVA VASILISIN s.r.o. so sídlom v Bratislave, Dunajská 18, IČO: 36 820 059 proti povinnej F. I., T. XX. XX. XXXX, H. D. K. C., G. XX, vedenej u súdneho exekútora JUDr. Jozefa Augustína, PhD. so sídlom v Bratislave, Legionárska 7185/5, o vymoženie 3 274,78 Eur s prísl., takto

rozhodol:

námietkam vznesených povinnou proti exekúcii n e v y h o v u j e.

odôvodnenie:

1. Oprávnený sa podaným návrhom domáhal vykonania exekúcie za účelom vymoženia peňažnej pohľadávky od povinnej vo výške 3 274,78 Eur s prísl., na základe právoplatného Rozsudku Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore s.r.o., vzdaného rozhodcom JUDr. Zsoltom Vargom sp. zn. RO 30021/14 zo dňa 22. 12. 2014.

2. Súd v konaní vydal podľa podaného návrhu poverenie č. 5808 060412 zo dňa 28. 05. 2015 na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora JUDr. Jozefa Augustína, PhD.

3. Vykonaním predmetnej exekúcie poverený súdny exekútor dňa 13. 07. 2015 doručil tunajšiemu súdu námietky povinnej proti upovedomeniu o začatí exekúcie, upovedomeniu u spôsobe exekúcie a proti trovám exekúcie, aby súd o nich rozhodol. K námietke povinnej voči nepreskúmateľnosti trov právneho zastúpenia oprávneného v exekučnom konaní uviedol, že tieto sú riadne vyčíslené a špecifikované v návrhu oprávneného, ktorý má súd k dispozícii. V upovedomení o začatí exekúcie tieto súdny exekútor nie je povinný podrobne rozpisovať.

4. Povinná ňou vznesené námietky proti predmetnej exekúcii dôvodí tým, že Rozsudok Rozhodcovského súdu zriadeného pri Slovenskej hospodárskej komore s.r.o., vydaný rozhodcom JUDr. Zsoltom Vargom (rozhodcovský rozsudok) trpí vadami, ktoré by mali viesť k zastaveniu exekučného konania. Namieta samotnú právomoc rozhodcovského súdu, ktorý nemal spor rozhodnúť, nakoľko samotná rozhodcovská doložka, ktorá bola obsiahnutá v Dodatku č. 2 zo dňa 18. 09. 2010 k Nájomnej zmluve zo dňa 31. 10. 2007 ako aj rozhodcovská doložka obsiahnutá v čl. XX bod 2 Nájomnej zmluvy zo dňa 02. 03. 2010 je neplatnou. Znenie tohto zmluvného ustanovenia nebolo zmluvnými stranami vopred dojednané, bolo oprávneným vopred pripravené, ide tu o jednostranný výber rozhodcovského súdu a účinkom tohto ustanovenia je, že ak by podľa tejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh oprávneného, bola by nútená podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. V danom prípade bola voľba rozhodcovského súdu uskutočnená jednostranne. Faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor z predmetných nájomných zmlúv je v tomto prípade veriteľ, čiže oprávnený, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej doložky. Zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania je vyjadrená v § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení (zákon o rozhodcovskom konaní) tak, že účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému

účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu. Dôležitou aplikáciou zásady rovnosti je aj rovnaké postavenie oboch strán pri dohode o spôsobe ustanovenia rozhodcu (rozhodcovského súdu), ktorá spravidla vyplýva z rozhodcovskej zmluvy, resp. doložky. Avšak v tomto prípade došlo, pri garantovanej rovnosti účastníkov rozhodcovského konania, k porušovaniu uplatňovania práv na jej strane. Vyššie uvedené platí tak pre rozhodcovské doložky k spotrebiteľským zmluvám ako pre rozhodcovské doložky k bežným obchodným zmluvám medzi podnikateľmi. Táto doložka je zároveň v rozpore aj s ustanoveniami § 6 ods. 1, § 8 a 9 zákona o rozhodcovskom konaní, a teda je absolútne neplatná. Existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu. Ak si rozhodca svoju právomoc z takto uzavretej doložky odvodil, na ktorom základe následne vydal exekučný titul, nemožno takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie vydané osobou na to oprávnenou. Uvedené spôsobuje, že pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie neprebehlo riadne rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom by bol rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého by mohla byť vedená exekúcia. Predmetný rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať nie je ani právoplatný ani vykonateľný, a s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky ho nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul. Povinná vidí ďalšiu vadu rozhodcovského konania v to, že rozhodcovský súd sa síce zaoberal otázkou platnosti dohody o zmluvnej pokute, avšak túto otázku nevyhodnotil správne. Zmluvná pokuta je neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi, a preto nemala byť oprávnenému priznaná. Z dôvodu, že Obchodný zákonník neobsahuje osobitnú úpravu právnych úkonov v rámci obchodných záväzkových vzťahov, je potrebné vychádzať zo súdnej judikatúry, podľa ktorej neplatnosť právnych úkonov v týchto vzťahoch treba posudzovať podľa právnej úpravy obsiahnutej v zákone č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (Občiansky zákonník). Platí tu všeobecná právna úprava, že aj v rámci obchodných vzťahov je neplatným právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Právne úkony, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi sú postihnuté absolútnou neplatnosťou v zmysle všeobecného ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Poukazuje aj na ust. § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúci z občianskoprávnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a chránených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Dohoda o zmluvnej pokute a jej výške je síce zásadne vecou vzájomnej dohody strán zmluvy, avšak neznamená to, že by mohla byť v každom jednotlivom prípade zmluvná pokuta dohodnutá v neobmedzenej výške. Zákon výšku zmluvnej pokuty výslovne neupravuje, avšak umožňuje zmluvnú pokutu znížiť, prípadne posúdiť platnosť dohody o zmluvnej pokute z hľadiska súladu s dobrými mravmi. Rozhodcovský súd sa však otázkou dobrých mravov vôbec nezaoberal a neposúdil súlad dohody o zmluvnej pokute s ust. § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka. Taktiež poukazuje na ust. § 267 ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Z. z. Obchodný zákonník v platnom znení, podľa ktorého výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu. V tomto ustanovení je stanovený princíp dobrých mravov obchodného záväzkového práva, ako aj sankcia za jeho nedodržanie. Princíp poctivého obchodného styku sa prejavuje v dvoch rovinách, pri uzatváraní zmluvy a pri samotnej realizácii zmluvy. Základom tohto princípu sú dobré mravy v obchodovaní. Preto namieta výšku zmluvnej pokuty z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi a zásadami poctivého obchodného styku, keďže v predmetných nájomných zmluvách bola zmluvná pokuta stanovená vo výške dvojnásobku mesačného nájomného v prípade, že zmluvná strana je v omeškaní s úhradou akéhokoľvek finančného záväzku podľa predmetných nájomných zmlúv viac ako 14 dní. V danom prípade ide o neprimerané zabezpečenie, ktoré je súčasne aj neprimerane vysoké, nakoľko výška zmluvnej pokuty predstavuje 182,89 % hodnoty istiny. Výška zmluvnej pokuty vôbec nezohľadňuje druh a výšku omeškaného finančného záväzku. Pri omeškaní s úhradou vo výške 15,40 Eur jej bola oprávneným vyčíslená výška zmluvnej pokuty na sumu 1 026,00 Eur, čo predstavuje 6 662,34 % hodnoty omeškaného finančného záväzku a pri omeškaní s úhradou vo výške 24,30 Eur jej bola vyčíslená zmluvná pokuta vo výške 827,20 Eur, čo predstavuje 3 404,12 % hodnoty omeškaného finančného záväzku. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že rozhodcovský rozsudok odsudzuje na plnenie, ktoré je svojou povahou v rozpore s dobrými mravmi, pretože výška zmluvnej pokuty je neprimerane vysoká - naplňujúca znaky úžery. Povinná v tejto súvislosti uvádza, že síce rozhodcovský súd pri využití jeho moderačného práva znížil oprávneným nárokovanú zmluvnú pokutu zo sumy 5 989,20 Eur na sumu 4 215,40 Eur, avšak to zníženie zmluvnej pokuty je nedostačujúce, nakoľko aj takto znížená zmluvná pokuta predstavuje 128 % istiny. Povinná tiež nesúhlasí s postupom súdu pri priznávaní náhrady trov konania, nakoľko mal súd postupovať podľa § 142 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (OSP) s prihliadnutím na ust. § 150 ods. 1 OSP. Ako dôvody hodné osobitného zreteľa, kedy súd nemusí priznať náhradu trov konania, uvádza povinná jej zlú finančnú situáciu. Momentálne je zamestnaná ako opatrovatelka v Rakúsku, avšak jej

mesačný príjem je 420 Eur. Je rozvedená, pričom z tohto manželstva pochádzajú dve nezaopatrené deti, z toho jedno maloleté. Maloletý syn je zverený súdom do striedavej starostlivosti rodičov. A hoci toho času už plnoletá dcéra bola súdom zverená do osobnej starostlivosti otca a jej bola určená povinnosť platiť výživné vo výške 100 Eur mesačne, po vzájomnej dohode s otcom dieťaťa sa dcéra zdržiava u nej. Okrem toho je matkou ešte jedného maloletého syna. Jej príjmom sú aj prídavky na deti, avšak tento príjem slúži na pokrytie potrieb jej detí. Skutočnosť, že je v zlej finančnej situácii, uviedla aj rozhodcovskému súdu vo vyjadrení, ktoré mu bolo doručené dňa 09. 10. 2014. Povinná poukazuje aj na tú skutočnosť, že rozhodcovský súd priznal plnú náhradu trov právneho zastúpenia oprávneného za poskytovanie právnych služieb pozostávajúcich z piatich úkonov právnej služby, pričom rozhodcovský súd nemal priznať náhradu trov právneho zastúpenia za dva právne úkony, nakoľko právny zástupca oprávneného zaslal rozhodcovskému súdu tri takmer identické vyjadrenia, za ktoré mu aj rozhodcovský súd priznal náhradu po 237,34 Eur, čo sa javí ako duplicitné, neprimerané a aj nezákonné. Rozhodcovský súd jej nepovolil možnosť uhradiť dlh v splátkach, pričom v rozhodnutí uviedol, že toto rozhodnutie opiera okrem iného aj o vyjadrenie oprávneného, ktorý trval na jeho žalobe a so splátkami nesúhlasil. Samotný oprávnený vo vyjadrení zo dňa 23. 10. 2014 uviedol, že sa nebráni následnému odpusteniu uplatnenej pohľadávky a nebráni sa ani tomu, aby plnenie, na ktoré má oprávnený nárok, bolo uhradené zo strany povinnej v splátkach. Je teda zrejmé, že oprávnený súhlasil s tým, aby bola zaviazaná na plnenie v splátkach t. j. súd mal na to pri rozhodovaní prihliadať a výšku splátky mohol určiť na základe jeho voľnej úvahy, keďže mu ňou navrhovaná suma javila neprimerane nízka. Rozhodcovský rozsudok trpí viacerými vadami a preto nie je možné na základe neho ako exekučného titulu vykonávať exekúciu. Tiež povinná zdôrazňuje, že v upovedomení o začatí exekúcie nie sú určené jednotlivé položky trov právneho zastúpenia pri exekúcii. Tieto sú v upovedomení len vyčíslené na celkovú sumu vo výške 344,78 Eur, avšak v tomto prípade nie je bližšie špecifikovaný spôsob vyčíslenia, čím nie je možné zistiť správnosť ich vyčíslenia. Predmetné upovedomenie je tak v tejto časti pre účastníkov konania a pre súd nepreskúmateľné. Záverom dáva povinná súdu na vedomie, že hoci mala možnosť brániť sa voči rozhodcovskému rozsudku podaním žaloby v lehote 30 dní od jeho doručenia, toto právo nevyužila z dôvodu, že mala v tom čase veľké zdravotné problémy, čo následne vyústilo do jej dlhodobej práceneschopnosti (od 26. 01. 2015 do marca 2015). Povinná navrhla, aby súd ešte pred rozhodnutím o zastavení exekúcie odložil predmetnú exekúciu do právoplatnosti rozhodnutia súdu o návrhu povinnej na zastavenie tejto exekúcie, a to podľa ust. § 56 ods. 2 zákona č. 233/95 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.

5. Oprávnený k námietkam vznesených povinnou proti predmetnej exekúcii dňa 12. 10. 2015 uviedol, že na strane povinnej nie sú splnené žiadne predpoklady, ktoré by podporovali dôvodnosť požiadavky na zastavenie alebo odloženie exekúcie. Nesúhlasí s tvrdením, že rozhodcovský súd, ktorý vydal exekučný titul, nebol oprávnený na rozhodovanie sporu z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky, nakoľko zo samotného Dodatku č. 2 zo dňa 18. 09. 2010 k Nájomnej zmluve zo dňa 31. 10. 2007 vyplýva, že režimu rozhodovania sporov vzniknutých zo zmluvného vzťahu pred rozhodcovským súdom sa povinná podrobila dobrovoľne, slobodne a s plným vedomím o tejto skutočnosti. Je potrebné odmietnuť tvrdenie, že rozhodcovský súd nebol oprávnený na rozhodovanie. Povinne bolo v konaní umožnené uplatňovať svoje práva a predkladať argumenty na svoju obranu, no tá tieto v tom čase nevyužila. Preto niet pochyb o tom, že rovnosť strán v konaní bola bezpochyby zaistená. Ak povinná nesúhlasila s rozsudkom vydaným rozhodcovským súdom a s postupom, ktorý mu v konaní predchádzal, mala možnosť obrátiť sa so žalobou o zrušenie rozsudku na všeobecnom súde. Akékoľvek namietanie faktov, vyplývajúcich z obsahu exekučného titulu je v tomto čase irelevantné, nakoľko posúdenie skutkových a právnych skutočností už bolo predmetom právoplatne skončeného konania. Oprávnený ďalej uviedol, že aj posudzovanie otázky oprávnenosti priznania zmluvnej pokuty a jej výšky už bolo predmetom rozhodcovského konania, v ktorom súd potvrdil oprávnenosť jej nárokovania, čo deklaroval tým, že ju oprávnenému následne priznal. Napriek tomu uviedol, že stanovenie výšky zmluvnej pokuty zodpovedalo povahe zabezpečenej pohľadávky, keďže straty ktoré by oprávnenému vznikli v súvislosti s ďalším strpením neplnenia zmluvných povinností zo strany povinnej, by niekoľkonásobne prevýšili uplatňovanú zmluvnú pokutu. Opäť ostáva konštatovať, že povinná mala za trvania rozhodcovského konania vedomosť o skutočnostiach, ktoré by preukazovali opak, mala možnosť ich uplatniť v samostatnej žalobe. Čo sa týka výpočtu trov konania a priznania ich náhrady účastníkom konania, ide o otázku na riešenie ktorej jej oprávnený len súd rozhodujúci v danom konaní. Takisto je v jeho kompetencii i posúdenie okolností odôvodňujúcich úhradu plnenia v splátkach. Nakoľko trovy boli v rozsudku riadne vyčíslené a povinnej bola uložená povinnosť na ich úhradu, neexistujú dôvody, pre ktoré by bolo možné spochybňovať oprávnenosť ich nárokovania. V závere oprávnený poukazuje na skutočnosť, že dlhy

povinnej sú z roku 2012. Odvtedy oprávnený úveruje povinnú a odvtedy sa snaží sumy domôcť, ale povinná ho ani raz neoslovila, nenavrhla nijaké riešenie ani inak neprejavila snahu situáciu riešiť. Tieto námietky preto nemôže brať inak ako len zdržovanie, aby mala priestor sa zbaviť majetku a definitívne poškodiť oprávneného.

6. Podľa ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnyimi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie (§ 46), o námietkach netreba rozhodnúť.

7. Upovedomenie o začatí exekúcie sa doručí oprávnenému a povinnému do vlastných rúk. Náhradné doručenie upovedomenia o začatí exekúcie povinnému, ktorý je fyzickou osobou, je vylúčené. (ust. § 49 ods. 1 Exekučného poriadku)

8. Súd mal preukázané, že námietky vznesené povinnou proti exekúcii (pozn. odovzdaním na poštovú prepravu) dňa 06. 07. 2015 boli vznesené v zákonom stanovenej 14-dňovej lehote (do dispozície súdneho exekútora sa dostali dňa 08. 07. 2015), keďže upovedomenie súdneho exekútora o začatí predmetnej exekúcie bolo povinnej doručené dňa 24. 06. 2015.

9. Z vyššie citovaného ustanovenia § 50 ods. 1 Exekučného poriadku je zrejmé, že predmetom námietok proti exekúcii môžu byť len okolnosti, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu, pričom týmito okolnosťami môžu byť okolnosti vyplývajúce tak z práva hmotného, ako aj procesného.

10. Súd preskúmal námietky povinnej proti exekúcii, exekučný spis tunajšieho súdu, vyjadrenie oprávneného k námietkam povinnej proti exekúcii a zistil, že námietky proti exekúcii sú neopodstatnené, nakoľko povinná neuviedla žiaden zo zákonných dôvodov na vyhovie jej námietkam proti exekúcii v zmysle ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Dôvody, ktoré povinná uviedla v námietkach proti exekúcii mohla povinná uplatniť len v pôvodnom konaní, kým vydané rozhodnutie zaväzujúce povinnú (exekučný titul) nenadobudlo právoplatnosť. (Pozn. súdu.: zo samotného exekučného titulu je však zrejmé, že povinná dňa 09. 10. 2014 doručila rozhodcovskému súdu vyjadrenie, v ktorom opísala jedine jej zlú hospodársku situáciu, skutočnosť, že je samoživiteľkou rodiny s tromi deťmi a požiadala rozhodcovský súd o odpustenie dlhu, resp. aspoň o jeho zníženie na pôvodnú sumu a taktiež o splátkový kalendár. Vo vyjadrení doručenom rozhodcovskému súdu dňa 18. 11. 2014 požiadala jedine o možnosť uhradiť dlh v splátkach mesačne po 150,00 Eur. Čiže dôvody, ktorými povinná v námietkach operovala, neboli v jej vyjadreniach v rámci základného konania vôbec uplatňované. Rovnako neobstojí ani obrana povinnej spočívajúca v tom, že možnosť brániť sa voči rozhodcovskému rozsudku podaním žaloby v lehote 30 dní od jeho doručenia nevyužila z dôvodu, že v tom čase mala veľké zdravotné problémy, čo následne vyústilo do jej dlhodobej práceneschopnosti, pretože povinná toto jej prislúchajúce právo nevyužila ani po ukončení jej práceneschopnosti, tobôž nie v čase vznesenia námietok proti predmetnej exekúcii.) Súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že predmetom námietok môžu byť skutočnosti procesného aj hmotného práva a ich spoločným znakom je, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, nakoľko ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu.. Z tohto dôvodu návrh na vykonanie exekúcie, doručený súdnemu exekútorovi dňa 26. 01. 2015 bol podaný dôvodne, nakoľko povinná nerešpektovala vykonateľné rozhodnutie a v stanovenej lehote - riadne a včas - si nespĺnila povinnosť uloženú exekučným titulom.

11. Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že skutočnosti uvádzané povinnou v námietkach proti exekúcii nie sú skutočnosťami, na základe ktorých povinnej vznikol nárok na podanie námietok proti exekúcii v zmysle ust. § 50 ods. 1 Exekučného poriadku. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

12. Na margo špecifikácie spôsobu vyčíslenia trov právneho zastúpenia oprávneného pri exekúcii vo výške 344,78 Eur, špecifikáciu ktorých povinná v jej námietkach taktiež vytkla, súd poznamenáva, že podrobná špecifikácia trov právneho zastúpenia oprávneného v upovedomení súdneho exekútora o začatí exekúcie nie je náležitosťou, ktorú zákon, resp. akt nižšej právnej sily pre upovedomenie o začatí

exekúcie stanovuje. Špecifikácia trov právneho zastúpenia oprávneného je však obsiahnutá v návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, ktorý je súčasťou exekučného spisového materiálu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/47/2015.

13. V závere súd dodáva, že o návrhu povinnej na odklad predmetnej exekúcie podľa ust. § 56 ods. 2 Exekučného poriadku nerozhodoval, pretože v danom prípade nebolo možné reálne očakávať, že (táto) exekúcia bude zastavená.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.